

רשומות

הצעות חוק

9 במרס 1981

1521

ג' באדר ב' התשמ"א

עמוד	
253	חוק העמותות (תיקון), התשמ"א-1981
254	חוק הפיקוח על מצרכים ושירותים (תיקון מס' 11), התשמ"א-1981
259	חוק רישום שיכונים ציבוריים (הוראת שעה) (תיקון מס' 2), התשמ"א-1981
263	חוק הבהירות לכנסת (תיקון מס' 10), התשמ"א-1981

מתפרסמות בזה הצעות חוק מטעם הממשלה:

חוק העמותות (תיקון), התשמ"א-1981

1. בסעיף 63 לחוק העמותות, התש"ם-1980, במקום "שר המשפטים" יבוא "שר הפנים".

דברי הסבר

נתקבלו כל ההסתייגויות שהוגשו בענין השר הממונה על החוק, מלבד זו שהוגשה לענין סעיף 63. כתוצאה מכך נתקבל החוק באופן שעל פי סעיף 66 השר הממונה על ביצועו הוא שר הפנים ונתונות לו סמכויות גם בסעיפים 40(ד), 41(ב) ו-65, ואילו מינוי רשם העמורות וסגניו הוא בסמכותו של שר המשפטים. מוצע, על כן, לתקן את סעיף 63 כך שגם מינויו של רשם העמותות ייעשה בידי שר הפנים.

סעיף 63 לחוק העמותות, התש"ם-1980, קובע לאמור: "רשם העמותות

63. שר המשפטים ימנה לרשם העמותות עובד המדינה הכשיר להיות שופט של בית משפט שלום, ורשאי השר למנות מבין עובדי המדינה כאמור סגן או סגנים לרשם ולאצול להם מסמ"כויות הרשם."

בעת הקריאה השניה של חוק העמותות בכנסת

1 ס"ח התש"ם, עמ' 210.

חוק הפיקוח על מצרכים ושירותים (תיקון מס' 11), התשמ"א-1981

1. בסעיף 5 לחוק הפיקוח על מצרכים ושירותים, התשי"ה-1957 (להלן — החוק העיקרי), אחרי סעיף קטן (ד) יבוא:

תיקון סעיף 5

"(ה) הסדיר השר בצו עשייתו של שירות בר פיקוח או חיוב המוכר לתת התחייבות למתן שירות, רשאי הוא להסדיר באותו צו, באישור ועדת הכלכלה של הכנסת, כי החיובים שבו יהולו גם על מתן שירות למי שרשום במרשם האוכלוסין בישראל ומתגורר בגולן, ביהודה והשומרון, בתבל עזה או בסיני."

2. בסעיף 6 לחוק העיקרי —

(1) סעיף קטן (ג) יסומן (ד) ולפניו יבוא:

תיקון סעיף 6

"(ג) נקבע מחיר מכסימלי למצרך בר-פיקוח, יהיה המחיר האמור מחירו של המצרך במקום עסקו של הקונה אם אין הקונה הצרכן, ויכלול את כל ההוצאות, לרבות הובלה ופריקה; אם הקונה הוא צרכן, יהיה המחיר המכסימלי מחיר המצרך במקום עסקו של המוכר; והכל כשאין הוראה אחרת בצו שקבע את המחיר המכסימלי."

דברי הסבר

(4) ריווח מכסימלי שמותר להפיק מעשיית שירות בר-פיקוח או סוג שירותים בני-פיקוח, אם לא נקבע להם שכר מכסימלי. (ב) לענין סעיף זה, "ריווח" — כל אחד מהפרישים אלה, באחוז או בסכום:

- (1) בין המחיר שבו קנה אדם מצרך לבין המחיר שבו מכר אותו;
 - (2) בין עלית המצרך למייצרו לבין המחיר שבו מכר אותו;
 - (3) בין עלות השירות לעושהו לבין השכר ששולם תמורתו לעושהו —
- ובלבד שהשר רשאי לקבוע בצו כי ריווח יהיה אחוז פלוני או סכום פלוני הגוסף על המחיר או העלות הנקובים באותו צו.
- (ג) (1) צו לפי סעיף זה יכול להיות כללי או לאדם מסויים או לסוג של בני אדם או לעסקה מסויימת או לסוגי עסקאות.
 - (2) צו כללי לפי סעיף זה יכול להיות מוגבל לחלק משטח המדינה.

מכות החוק העיקרי חלה חובת מתן שירותי אחזקה וכן חובת מסירה של תעודות אתריות לגבי מוצרים בני-קיימא מסויימים, ומוצע להסמיק את השר להסדיר בצו, באישור ועדת הכלכלה של הכנסת, הרחבת החובה הקיימת גם לגבי מוצרים כאמור שנרכשו בידי תושבים הרשומים במרשם האוכלוסין בישראל והמתגוררים בגולן, ביהודה והשומרון, בתבל עזה ובסיני.

סעיף 2 (1) סעיף 6 לחוק דן בקביעת מחירים ומורה לאמור:

"(א) שר רשאי לקבוע בצו —

- (1) מחיר מכסימלי למצרך בר-פיקוח;
- (2) ריווח מכסימלי שמותר להפיק ממכירת מצרך בר-פיקוח אם לא נקבע לו מחיר מכסימלי;
- (3) שכר מכסימלי לשירות בר-פיקוח או לסוג שירותים אלה;

1 ס"ח התשי"ה, עמ' 24; התשל"ט, עמ' 32.

(2) אחרי סעיף קטן (ד) יבוא:

"(ה) צו כללי לפי סעיף זה שקבע מחיר מכסימלי, שכר מכסימלי או ריווח מכסימלי גבוה מזה שהיה ערב אותו צו, תהיה תהילתו ביום שפורסם בשלושה עתונים יומיים לפחות, מהם בעתון בוקר אחד בשפה הערבית, או ביום שפורסם ברשומות, לפי המוקדם, ובלבד שהנוסח שפורסם ברשומות יהיה הנוסח המחייב; תהא זו הגנה טובה לנאשם בהפרת צו כאמור, כי פעל בתום לב על סמך פרסום בעתון."

תיקון סעיף 116

3. האמור בסעיף 116 לחוק העיקרי יסומן (א) ואחריו יבוא:

"(ב) היה הממונה סבור, תוך שלושים הימים האמורים בסעיף קטן (א), ואם ביקש פרטים או מסמכים נוספים לבדיקת התחשיב — תוך עשרים הימים הנוספים, כי אין ההעלאה מוצדקת, רשאי הוא להודיע לאותו אדם כי אינו מתיר את העלאת המחיר, או כי הוא מתיר את ההעלאה בשיעור קטן מהנקוב בהודעה; הודעת הממונה לפי סעיף קטן זה תיחשב כהיתר על פי הוראות פרק זה."

תיקון סעיף 116

4. בסעיף 116 לחוק העיקרי, אחרי סעיף קטן (ד) יבוא:

"(ה) שיעור ההעלאה שהותר ייקבע באחוזים ממחיר המצרך או השירות. (ו) כל היתר כללי לפי הוראות פרק זה יפורסם ברשומות."

דברי הסבר

ימכור אדם כאמור בפסקת האמורה את המצרך, לא יציע למכרו ולא יסכים לספקו ולא יעשה את השירות ולא יציע ולא יסכים לעשותו במחיר העולה על המחיר היציב של המצרך או השירות, אלא אם חלפו שלושים יום מיום מסירת הודעת ההעלאה לממונה, ואם ביקש הממונה תוך פרק הזמן האמור פרטים או מסמכים נוספים לבדיקת התחשיב — אלא אם חלפו עשרים יום מיום מסירתם לממונה; שיעור ההעלאה לא יעלה על השיעור הנקוב בהודעה."

אין החוק כיום קובע מהם המרכיבים של אותו מחיר מכסימלי. דבר זה גרם בעבר לאי-בהירות לגבי השאלה אם המוכר רשאי להוסיף למחיר שנקבע כמחיר מכסימלי הוצאות הטענה, הובלה וכיו"ב. מוצע כי במסירה לעסק יהיה המחיר המכסימלי, וזאת אם נקבע במפורש אחרת, המחיר כולל הוצאות הכרוכות בהבאת המצרך עד למקום עסקו של הקונה; אולם כאשר הקונה הוא צרכן סופי — יהא המחיר המכסימלי המחיר במקום העסק, ולא ייכללו בו הוצאות הבאתו לבית הקונה.

לפי האמור, גם אם סבור הממונה כי שיעור העלאת המחיר אינו סביר, אין בידו לחייב את היצרן להסתפק בשיעור העלאה נמוך יותר. מוצע להסמיך את הממונה לסרב להעלאת המחיר או לסייג אותה בתנאים.

(2) הכלל הוא כי צווים להעלאת מחירים מכסימיים נכנסים לתוקף עם פרסומם ברשומות. מאחר שלעיתים חולף זמן בין התקנת הצווים ובין פרסומם, מוצע לאפשר פרסום מוקדם של הצווים בשלושה עמ"נ יומיים, מהם עתון בוקר אחד בשפה הערבית, ומועד הפרסום בהם, אם היה לפני הפרסום ברשומות, יהיה המועד הקובע לתחילתם של הצווים; הנוסח המחייב יהיה הנוסח המתפרסם ברשומות.

סעיף 4 (1) מוצע להבהיר כי העלאת מחיר תי-קבע באחוזים מן המחיר היציב.

סעיף 3 סעיף 116 לחוק העיקרי קובע לאמור: "116. נתן השר צו לפי פסקה (1) של סעיף 116ב(א) לגבי מצרך פלוני או שירות פלוני, לא

(2) במקרים מסויימים בעבר התעורר קושי להור-כיה כי היתר לשנות מחיר יציב הגיע לידיעתו של היצרן במועד; לכן מוצע כי היתרים כאמור יפורסמו ברשומות.

תיקון סעיף 21 5. בסעיף 21(א) לחוק העיקרי, במקום "המחיר שיוצג כאמור יצויין בספרות ברורות לעין כל אדם" יבוא "המחיר יוצג בספרות ברורות, בשקלים, זולת אם התיר השר לנקוב את המחיר במטבע אחר".

חוספת סעיף 21 א 6. אחרי סעיף 21 לחוק העיקרי יבוא:
"המחיר במדעה ברבים
21א. הציע אדם למכירה במודעה לרבים מצרך, וצויין מחירו, יהיה מחירו המחיר הכולל כמשמעותו בסעיף 21(ג), ואם הציע מתן שירות וצויין מחירו, יהיה מחיר השירות כולל מס ערך מוסף, החל על השירות."

תיקון סעיף 39 7. בסעיף 39 לחוק העיקרי —
(1) בסעיף קטן (א), במקום פסקה (2) יבוא:
" (2) לא קיים צו הפעלה לפי סעיף 8, או צו לסגירת מפעל שניתן לפי הוראות חוק זה,";

דברי הפבר

סעיף 5 סעיף 21(א) לחוק העיקרי קובע לאמור:
סעיף 7 סעיף 39 לחוק העיקרי קובע לאמור:
" (א) מי שעשה אחת מאלה:

- (1) עבר על הוראה מהוראות סעיפים 16, 20, 22, 22א, 26 ו-28;
- (2) לא קיים צו סגירה של מפעל שניתן לפי סעיף 39(א) או לפי סעיף 39,

דינו — מאסר חמש שנים או קנס 200,000 לירות; ואם נעברה העבירה בתקופה שלפני צו של שר העבודה חל במדינה כולה פרק ד' לחוק שירות עבודה בשעת חירום, התשכ"ז-1967, או בנסיבות מחמירות אחרות, דינו — מאסר שבע שנים או קנס 300,000 לירות.

(א) על אף האמור בחוק בתי המשפט, התשי"ז-1957, יהיה גם בית משפט השלום מוסמך לדון בעבירות לפי סעיף קטן (א), ובלבד שלא יטיל עונש העולה על העונש שהוא מוסמך להטיל לפי החוק האמור.

(ב) מי שעשה אחת מאלה:

- (1) לא קיים צו הפסקה שניתן לפי סעיף 16;
- (2) הפר תנאי של רשיון או היתר שניתן לפי חוק זה;
- (3) הרשה לאחר להשתמש ברשיון או בהיתר שניתן לו לפי חוק זה ושאינו ניתן להעברה;

סעיף 5 סעיף 21(א) לחוק העיקרי קובע לאמור:
" (א) קמעונאי יציג תמיד, במקום הנראה לעין, את מחירו של כל מצרך בר-פיקוח שהוא מציג, מציג או מהזיק במלאי, למכירה, וכן של כל מצרך בר-פיקוח שהוצג לראווה, בין בחלון ובין שלא בחלון, באופן הנותן יסוד להניח שהוא מוכר, או מציע למכור, אותו מצרך, או מצרך הדומה לו בעיקרו, או שהוא מזמין הצעות לקנייתו, ושל כל מצרך אחר שהוצג כאמור ושר קבע לגביו, בצו, חובה להציג מחיר (בסעיף זה — צו הצגה); המחיר שיוצג כאמור יצויין בספרות ברורות לעין כל אדם."

לאחרונה נפוצה תופעה כי בתי עסק מציגים מחירים במטבע חוץ; תופעה זו אינה רצויה ועלולה להטעות, ולכן מוצע לחייב הצגת המחיר בשקלים; אולם ישנם עסקים שצרכניהם בעיקר תיירים, ובאותם עסקים יוכל השר להחיר הצגת המחיר במטבע חוץ.

6 סעיף בחוק הפיקוח על מצרכים ושירותים (תיקון מס' 10), התשל"ט-1978, נקבע כי מחיר שיוצג בבית עסק יהיה המחיר כשכלולים בו המסים, האגרות וההוצאות האחרות החלות על המוכר, הכוונה היתה בעיקר לשרש את הנוהג להציג מחיר שאינו כולל מס ערך מוסף, כדי להציג מחיר שהוא כביכול זול. מתברר כי חובה זו אמנם שינתה את נוהגי המסחר, אולם הואיל והיא חלה רק על הצגת מחיר, ניצלו מספר עסקים עובדה זו כדי לפרסם במודעות מחירים שאינם כוללים מס ערך מוסף.

מוצע להחיל את חובת פרסומו של המחיר הכולל גם על מודעות פרסומת.

(2) בסעיף קטן (א1), במקום "ובלבד שלא יטיל עונש העולה על העונש שהוא מוסמך להטיל לפי החוק האמור" יבוא "ובלבד שלא יטיל עונש מאסר העולה על שלוש שנים";

(3) בסעיף קטן (ב), אחרי פסקה (1) יבוא:
"א1) פעל בענין הטעון רשיון או היתר לפי חוק זה, ללא רשיון או היתר בני-חוקף";

תיקון סעיף 39ד

8. בסעיף 39ד לחוק העיקרי, אחרי סעיף קטן (ב) יבוא:

"(ג) הורשע אדם בעבירה של ניהול מפעל ללא רשיון הנדרש לפי הוראות חוק זה, או ניתן צו על פי סעיף קטן (א) כי הרשיון שניתן לנאשם יבוטל או יותלה — יראו בהרשעה או במתן הצו כאמור גם צו לסגירת המפעל עד לקבלת רשיון כדין להפעלתו."

דברי הסבר

הסעיף כמו שהוא אינו עונה על כמה צרכים שהתעוררו תוך הפעלת החוק:

(א) העבירה של אי ציות לצו הפעלת מפעל חיוני מכוח סעיף 8 לחוק היא עבירה המורה; למרות זאת אינה כלולה ברשימת העבירות החמורות שבסעיף קטן (א). מוצע להוסיף פרט זה לרשימת העבירות שבסעיף 39(א).

(ב) התעורר ספק אם העבירה של אי קיום צו סגירה שבסעיף קטן (א) חלה גם על צווי סגירה שהוצאו קודם להחלפת נוסחו בחוק הפרי קות על מצרכים ושירותים (תיקון מס' 7), התשל"ח—1978; התיקון המוצע בא למנוע ספק זה.

(ג) העבירות שבסעיף 39(א) הן מסוג פשע, אולם נקבע כי בית משפט השלום יהיה מוסמך לדון בהן ובלבד שלא יטיל עונש העולה על העונש שהוא מוסמך להטיל לפי חוק בתי המשפט, התשי"ז—1957. הואיל וההגבלה על סמכות הענישה של בתי המשפט אינה מצויה בחוק האמור, מוצע להגביל במפורש את הסמכות לשלוש שנות מאסר.

(ד) בסעיף 39(ב) כלולה העבירה של הפרת תנאי רשיון או היתר שניתנו לפי החוק, אולם לא כלולה בו עבירה של עשיית מעשה בלא רשיון או היתר, אף אם הוא טעון רשיון או היתר. מעשה זה מהווה אונס עבירה על סעיף קטן (ג), אך בו העונש קל יותר, ומוצע איפוא לכלול עבירה זו בסעיף קטן (ב).

סעיף 8 מוצע לכלול בחוק הוראה שכאשר הורשע אדם בניהול עסק ללא רשיון, יראו בהרישעה גם צו לסגירתו של העסק.

(4) מסר פרטים לא נכונים בבקשה שהגיש לפי סעיף 16טו;

(5) עבר על הוראה מהוראות סעי' פים 216, 216ג ו-237;

דינו — מאסר שלוש שנים או קנס 100,000 לירות, ובעבירה נמשכת לפי פסקה (1) — קנס נוסף 1,000 לירות או מאסר נוסף שבעה ימים לכל יום שבו נמשכה העבירה; ואם נעברה העבירה בגסיבות מחמירות, דינו — מאסר חמש שנים או קנס 200,000 לירות, ובעבירה נמשכת לפי פסקה (1) — קנס נוסף 2,000 לירות או מאסר נוסף כאמור.

(ג) מי שעשה אחת מאלה, דינו — מאסר שנה או קנס 50,000 לירות;

(1) הפריע לאדם מוסמך לבצע את סמכויותיו לפי חוק זה או מנע זאת ממנו;

(2) סירב להראות לאדם מוסמך פנקס או תעודה אחרת הנוגעים לחקירה הנערכת לפי חוק זה;

(3) משנדרש למסור ידיעות או להמציא פנקסים או תעודות לפי סעיף 31 או משנחקר לפי סעיף 32 — לא השיב תשובות נכונות ומלאות או לא המציא תעודות נכונות;

(4) עבר על הוראה מהוראות חוק זה שאינה מפורטת בסעיפים קטנים (א) או (ב)."

מבוא

חוק רישום שיכונים ציבוריים (הוראת שעה), התשכ"ד—1964, הוחק כדי לאפשר רישומם של בנינים אשר הוקמו בידי המדינה, או מטעמה או ביוזמתה, שלא בהתאם לתכניות בנין עיר, וזאת בשל ההיקף הגדול של הבניה וקצב הביצוע המוגבר שגועד לפתור מצוקות דיור ולסייע לקליטת העליה.

החוק מאפשר רישומם של שיכונים ציבוריים בתנאי שייעשה על פי תכניות שיכון ציבורי שאישרה ועדת התיאום ושדינן כדין תכנית בנין עיר שבתוקף. כן קובע החוק כי העדר הוכחה על תשלום מסים החלים על המקרקעין, לא תהווה מניעה לרישום.

מאז הוארך תקפו של החוק והוראותיו הוחלו על בניה שהחלה לפני כ' בניסן התשל"ה (1 באפריל 1975).

למרות זאת, יש עדיין דירות רבות בשיכונים ציבוריים שטרם נרשמו בפנקסי המקרקעין.

כדי לזרז את הליכי הרישום של השיכונים הציבוריים, וכדי להתגבר על הפיגור ברישום הדירות על שם רוכשיהן, מוצע להרחיב בפעם גוספת את תחולתו של חוק רישום שיכונים ציבוריים ולאפשר תהליך רישום מקוצר על פיו של בניה ציבורית שהוחל בה עד ט"ו בשבט התשמ"א (20 בינואר 1981). הכוונה היא שתחולת החוק לא תוארך פעם גוספת אלא שתכניות לשיכונים ציבוריים שהוחל בבנייתם אחרי התאריך האמור יאושרו בדרך הרגילה והרישום ייעשה כמקובל.

בנוסף, מוצע לפשט את דרכי הפעלתו של החוק ומוצעים תיאומי חקיקה לחוק התכנון והבניה, התשכ"ה—1965, ולחוק המקרקעין, התשכ"ט—1969, שהוחקו אחרי חוק רישום שיכונים ציבוריים.

**חוק רישום שיכונים ציבוריים (הוראת שעה) (תיקון מס' 2),
התשמ"א-1981**

1. בסעיף 1 לחוק רישום שיכונים ציבוריים (הוראת שעה), התשכ"ד-1964 תיקון סעיף 1 (להלן - החוק העיקרי) -

(1) לפני הגדרת "משתכן" יבוא:

"בנין" - מבנה של קבע או חלק ממנו;

(2) במקום הגדרת "פעולת רישום" יבוא:

"פעולת רישום" - אחת מאלה:

(1) רישום עסקה במקרקעין שאושרו כשיכון ציבורי לזכות מי שאינו משתכן, לרבות רישום זיקת הנאה, איחוד, חלוקה או פיצול, רישום בית בפנקס הבתים המשותפים, רישום תקנון של בית משותף לפי הוראות חוק המקרקעין, התשכ"ט-1969² (להלן - חוק המקרקעין), ובלבד שרישום זה נעשה לשם מילוי התחייבות של המדינה או של מי שפועל מטעמה או ביזמתה;

(2) רישום עסקה במקרקעין לזכות משתכן ורישום משכנתה לפי סעיף 8(ב), ובלבד שרישום המשכנתה נעשה אגב רישום בעלות או שכירות לזכות המשתכן.

2. בסעיף 1א לחוק העיקרי, במקום סעיף קטן (א) יבוא:

"(א) מקרקעין שהוקמו עליהם בנינים בידי המדינה או מטעמה או ביזמתה או שהמדינה רכשה בנינים שעליהם, הכל אם בנייתם החלה לפני ט"ו בשבט התשמ"א (20 בינואר 1981), רשאי שר הבינוי והשיכון, או מי שהוא הסמיך לכך, לאשר את המקרקעין או את הבנינים כשיכון ציבורי; הודעה על האישור תפורסם ברשומות."

דברי הסבר

ולכן מוצע לתקן את ההגדרה כך שיחולו הוראות החוק על פעולות אלה אף אם לא נעשו אגב רישום בעלות או הכירה.

כן מוצע לכלול בהגדרת "פעולת רישום" גם רישום זכויות שאינן דוקא לזכות המשתכן, וזאת על ידי השמטת המלים "לזכותו של המשתכן" מן ההגדרה.

סעיף 2 בסעיף 1א(א) לחוק העיקרי נקבע כי אפשר לאשר כשיכון ציבורי "מקרקעין שהוקמו עליהם בנינים בידי המדינה או מטעמה או ביזמתה או שנרכשו על ידי המדינה, ובנייתם החלה לפני כ" בניסן התשל"ה (1 באפריל 1975)".

כדי להחיש רישומם של שיכונים ציבוריים שהוחל

סעיף 1 (1) מוצע להוסיף לרשימת ההגדרות שבחוק העיקרי הגדרה של "בנין" שלפיה יהיה אפשר לרשום על פי החוק גם דירה בודדת.

(2) "פעולת רישום" היא לפי הגדרתה הקיימת "רישום בעלות או הכירה במקרקעין או בחלק מהם שבשיכון ציבורי לזכותו של המשתכן, לרבות רישום זיקת הנאה, איחוד, חלוקה או פיצול, רישום בית בפנקס הבתים המשותפים ורישום משכנתה לפי סעיף 8(ב) כשהרישומים נעשים אגב רישום בעלות או הכירה כאמור".

פעולות רישום כגון איחוד חלקות, רישום הבית כבית משותף או רישום זיקת הנאה אינן מתבצעות בד בבד עם רישום זכות משתכן לבעלות או הכירה.

1 ס"ח התשכ"ד, עמ' 52; התשל"ה, עמ' 244.
2 ס"ח התשכ"ט, עמ' 259.

3. במקום סעיף 2 לחוק העיקרי יבוא:

"התרת פעולות רישום

2. (א) על אף האמור בחוק המקרקעין, רשאי מפקח על רישום מקרקעין שנתמנה לפי החוק האמור, לצוות לרשום כבית משותף שני בתים או יותר בשיכון ציבורי, אף אם הוקמו על יותר מחלקת אחת, אם נוכח שפעולת הרישום מתאימה לתכנית שיכון ציבורי שאושרה בידי ועדת התיאום האמורה בסעיף 3 או בערר על פי סעיף 4, ובלבד שאגב רישום הבית המשותף יירשם תקנון ובו ייקבעו כל אלה:

(1) הרכוש המשותף או חלק ממנו שבתחומי כל מבנה או אגף יהיה צמוד לדירות שבאותו מבנה או אגף בלבד;

(2) חובת ההשתתפות בהוצאות ההתקנה והניהול של הרכוש המשותף שהוצמד כאמור תחול על בעלי הדירות שבאותו מבנה או באותו אגף;

(3) תהיה נציגות נפרדת של בעלי הדירות בכל מבנה או אגף.

(ב) על אף האמור בסעיף קטן (א), רשאי המפקח לפטור את בעלי הדירות מרישום תקנון כאמור, אם נוכח שנסיבות הענין מצדיקות לעשות כן.

4. בסעיף 3 לחוק העיקרי —

(1) במקום סעיף קטן (א) יבוא:

"(א) ועדת התיאום תהיה של חמישה חברים:

(1) נציג שר הבינוי והשיכון, שישימש יושב ראש הועדה;

דברי הסבר

ועדת התיאום אישרה שאכן לא ניתן לחלק את החלקה או החלקות.

במקרה זה יחוייבו משתכני כל אחד מן הבתים לקבוע תקנון המסדיר זכויותיהם וחובותיהם של רוכשי הדירות ברכוש המשותף הצמוד לכל בית וכן לקבוע נציגות נפרדת לגבי כל מבנה או אגף של אותו בית. עם זאת, במקרים שבהם אין הנסיבות מצדיקות נציגות נפרדת יהיה בידי המפקח שלא להורות על כך. לדוגמה, כאשר לשני בתים או אגפים יש מערכת הסקה אחת או מערכת חניה אחת, תרי ייטב לדיירים אם ייצגו על ידי ועד אחד ולא על ידי נציגות נפרדות.

סעיפים לפי החוק הקיים מורכבת ועדת התיאום 4 ו"5 מאלה: נציג שר הבינוי והשיכון, נציג שר הפנים ונציג מינהל מקרקעי ישראל.

נציג הרשות המקומית שבתחומה הוקם השיכון הציבורי משתתף, אמנם, בישיבות ועדת התיאום אולם

בבנייתם אחרי 1 באפריל 1975 וטרם נרשמו, מוצע להרחיב את תחולתו של החוק על בנינים שהוחל בבנייתם או שהמדינה רכשה אותם לפני ט"ו בשבט התשמ"א (20 בינואר 1981).

סעיף 3 סעיף 142 לחוק המקרקעין, התשכ"ט—1979, הדן בבית הראוי להירשם בפנקס הבתים המשותפים, מורה לאמור:

"142. (א) בית שיש בו שתי דירות או יותר ואפשר לזהות כל אחת מהן כיהודה נפרדת, ניתן לרישום בפנקס.

(ב) שני בתים או יותר שבכל אחד מהם יש דירה אחת או יותר והבתים הוקמו על חלקה או חלקות שאינן ניתנות לחלוקה באופן שכל בית יעמוד על חלקה נפרדת, ניתנים לרישום בפנקס כבית משותף.

מוצע לאפשר רישום שני בתים שהוקמו על חלקה או חלקות שאינן ניתנות לחלוקה כבית משותף, אם

- (2) נציג שר הפנים ;
 (3) נציג שר המשפטים ;
 (4) נציג מינהל מקרקעי ישראל, שימנה שר החקלאות ;
 (5) נציג הרשות המקומית שבתחומה הוקם השיכון הציבורי ;
 (2) סעיף קטן (ג) — בטל.

5. בסעיף 4 לחוק העיקרי, אחרי "ועדת התיאום" יבוא "פרט לנציג הרשות המקומית": תיקון סעיף 4

6. בסעיף 5 לחוק העיקרי — תיקון סעיף 5

(1) במקום סעיף קטן (ב) יבוא :

"(ב) שטחים שנועדו, בתכנית שיכון ציבורי שאושרה, לדרכים, לשטחי גופש או ספורט, לגנים, לשטחי חניה, למבנים לצרכי חינוך, דת או תרבות, למוסדות קהילתיים, למרפאות, למקלטים, למחסים ציבוריים, למיתקני ביוב, למזבלות או למיתקנים להספקת מים, יירשמו בפנקסי המקרקעין על שם הרשות המקומית שבתחומה הם נמצאים אם לא יועדו לאחר, ויראו אותם שטחים כאילו הופקעו לפי פרק ח' לחוק התכנון והבניה, התשכ"ה—1965³ (להלן — חוק התכנון)";

(2) בסעיף קטן (ג), במקום "פקודת התכנון" יבוא "חוק התכנון";

(3) במקום סעיף קטן (ד) יבוא :

"(ד) תכנית שיכון ציבורי מאושרת יראו אותה לכל דבר כתכנית מפורטת שאושרה לפי חוק התכנון, וכל עוד לא שינה אותה מוסד התכנון המוסמך יהיו הוראותיה עדיפות על הוראות כל תכנית החלה על שטח שעליו הוקם השיכון הציבורי";

7. בסעיף 6(א) לחוק העיקרי, במקום "רישום" עסקה בפנקסי המקרקעין" יבוא תיקון סעיף 6 "פעולת רישום".

דברי הסבר

הופקעו בהתאם לסעיפים 25 עד 30 לפקודת בנין ערים, 1936 (להלן — פקודת התכנון).

הסעיפים המקבילים לסעיפים 25 עד 30 לפקודת בנין ערים, 1936, הם סעיפים 188 עד 196 (פרק ח') לחוק התכנון והבניה, התשכ"ה—1965.

כדי למנוע ספקות, ייקבע במקום "שטחים ציבוריים פתוחים", מושג שאיננו ברור, פירוט של שטחים שהוראות סעיף קטן (ב) יחולו עליהם.

סעיף 7 סעיף 6(א) לחוק העיקרי מורה לאמור :
 "(א) הוראת כל חיקוק האוסרת רישום עסקה בפנקסי המקרקעין כל עוד לא הוכח

אינו נהנה מזכות הצבעה אלא בזכות דעה מייעצת בלבד.

מוצע לכלול את נציג רשות מקומית כאמור בוועדת התיאום ולהעניק לו זכות הצבעה כלכל חבר אחר של ועדת התיאום אך לא את זכות הערר על החלטה שנתקבלה בניגוד לדעתו.

סעיף 6 סעיף 5(ב) לחוק העיקרי מורה לאמור :

"(ב) שטחים שנועדו בתכנית לדרכים ציבוריות או לשטחים ציבוריים פתוחים יירשמו בפנקסי המקרקעין על שם הרשות המקומית שבתחומה הם נמצאים ויראו אותם שטחים כאילו

3 ס"ח התשכ"ה, עמ' 307.

(1) במקום סעיף קטן (א) יבוא:

"(א) נקבע בתכנית שיכון ציבורי שמקרקעי יעוד יחדלו לשמש ליעודם, יירשמו המקרקעין על שם בעלי מקרקעין הגובלים אותם, כפי שיורה יושב ראש ועדת התיאום או יושב ראש ועדת הערר, לפי הענין, ובלבד שאם היו בתחום המקרקעין רצועת חוף או תוואי של מסילת ברזל, לא ינהגו כך אלא לאחר התייעצות בשר התחבורה";

(2) בסעיף קטן (ב), במקום "צו מאת שר המשפטים כאמור בסעיף קטן (א) ישמש" יבוא "הוראה לפי סעיף קטן (א) תשמש".

בסעיף 13 לחוק העיקרי, במקום "שר השיכון" יבוא "שר הבינוי והשיכון".

דברי הכבר

בוטלה החקיקה העותמאנית בענין מקרקעין וכן בוטל החוק הנ"ל משנת התש"ד—1960; אולם לפני שנתיים תוקן חוק המקרקעין, והוסף בו סעיף 110(ב) המורה לאמור:

"(ב) על אף האמור בסעיף קטן (א) ייחפכו מקרקעי יעוד למקרקעי ציבור שאינם מקרקעי יעוד ויירשמו בהתאם לכך אם נועדו לשמש שלא למקרקעי יעוד באחת מתכניות אלה:

(1)

(2) תכנית שאושרה סופית לפי חוק רישום שיכונים ציבוריים (הוראת שעה), התשכ"ד—1964.

התיקון המוצע בא להתאים לחוק המקרקעין את הוראות סעיף 10 לחוק העיקרי, ולקבוע כי מקרקעי יעוד שחדלו לשמש ליעודם בהתאם לתכנית שיכון ציבורי יירשמו על שם בעלי המקרקעין הגובלים, וזאת אם המקרקעין הגובלים לא יועדו לפני כן לאחר.

הרישום ייעשה לא על פי צו מאת שר המשפטים בהסכמת שר הפנים, אלא על פי הוראה מאת יושב ראש ועדת התיאום או יושב ראש ועדת הערר לפי חוק רישום שיכונים ציבוריים, לפי הענין.

שולמו המסים, תארונוגות, ההיטלים ותשלומי החובה האחרים, המגיעים למדינה או לרשות מקומית, לא תמנע פעולת רישום.

מטרתו של סעיף זה לאפשר רישום שיכון ציבורי גם אם לא כל רוכשי הדירות שילמו את מסייהם, וזאת כדי שלא לעכב רישום בשל עיכוב תשלום מצד רוכש דירה מסויים.

עם הרחבת ההגדרה של "פעולת רישום" מוצע לקבוע כי אי-תשלום מסים לא ימנע ביצוע כל פעולה רישום גם אם זו אינה נעשית אגב רישום בעלות או חכירה. הדבר ייעשה על ידי ההלפת המלים "רישום עסקה" במלים "פעולת רישום".

סעיף 8 סעיף 10 לחוק העיקרי דן בהמרת מקרקעין מסוג "מתרוכה" למקרקעין מסוג אחר על פי צו של שר המשפטים לפי חוק לתיקון דיני קרקעות (המרת "מתרוכה"), התש"ד—1960. סעיף 10 הנ"ל מורה כי שר המשפטים רשאי בהסכמת שר הפנים להורות על העברת אותם מקרקעין מבעליהם לבעל מקרקעין גובלים, לאחר שינוי יעודם.

עם הקיטתו של חוק המקרקעין, התשכ"ט—1969,

חוק הבחירות לכנסת (תיקון מס' 10), התשמ"א – 1981

תיקון סעיף 56

1. בסעיף 56(א) לחוק הבחירות לכנסת [נוסח משולב], התשכ"ט—1969 —

(1) בכל מקום, במקום "ט"ו" יבוא "י"ט/1";

(2) בפסקה (2), אחרי "בדרגה מקצועית" יבוא "או בדרגת שכר";

דברי הסבר

הדרגה ט"ז של הדירוג האחד או דרגת מקבילה;

(4) קציני צבא בכל דרגה שהיא בשירות קבע של צבא-הגנה לישראל,

זולת אם חדלו להיות עובדי המדינה או קציני צבא, כאמור, לפחות 100 יום לפני יום הבחירות.

כשנקבעה הדרגה ט"ז של הדירוג האחד כגבול התחתון לענין סעיף זה, בשנת התשכ"ט, היא היתה הדרגה החמישית בסולם הדירוג האחד. כיום הדרגה החמישית היא יט/1 ומוצע לקבוע אותה במקום הדרגה ט"ז.

מנהלים כלליים ונושאי תפקידים אחרים מדורגים בדרגות שכר מיוחדות. מוצע לתת ביטוי בסעיף האמור גם לדרגות אלה.

סעיף 56(א) לחוק הבחירות לכנסת [נוסח משולב], התשכ"ט—1969, קובע לאמור:

"הוראות בענין עובדי המדינה החיילים

56. (א) לא יהיו מועמדים לכנסת עובדי המדינה וקציני הצבא האלה:

(1) עובדי המדינה בדרגה ט"ז ומעלה של הדירוג האחד;

(2) עובדי המדינה בדרגה מקצועית שמשכורתה היסודית ההתחלתית אינה נמוכה מן המשכורת היסודית ההתחלתית של דרגה ט"ז של הדירוג האחד (להלן — דרגת מקבילה);

(3) עובדי המדינה בדרגה נמוכה מדרגה ט"ז של הדירוג האחד, אם לתפקידם נקבע מתח דרגות הכולל את

1 ס"ח התשכ"ט, עמ' 103, עמ' 196; התשל"ל, עמ' 146; התשל"ג, עמ' 74, עמ' 108, עמ' 152; התשל"ז, עמ' 74; התשל"ח, עמ' 136, עמ' 137; התשמ"א, עמ' 120.

נדפס בדפוס הממשלה, ירושלים

ISSN 0334 — 3030

המחיר 1.80 שקל